

בס"ד. ש"פ קדושים, ו' אייר (מאמר ב), ה'תשכ"ה

(הנחה בלתי מוגה)

והדרת פני זקן¹, זה שקנה חכמה², ומבאר רבינו הזקן בד"ה זה שבלקו"ת סוף פרשתנו³, וז"ל: שקנה היינו כמ"ש⁴ ותופשי התורה, דהיינו מי שתופס במוח הזכרון וחקוק על לוח לבו תמיד, כמארז"ל⁵ איזהו ת"ח כל ששואלין אותו דבר הלכה כו', שאז מצוה לעמוד מפניו גם בשעה שאינו עוסק בתורה⁶, לפי שהקב"ה שוכן עד בקרבו גם כשעוסק במילי דעלמא, מאחר שהתורה חקוקה במוח הזכרון שבנשמתו ועל לבו, ואורייתא וקוב"ה כולא חד⁷. וממשיך, לזאת כל איש נלבב אשר ידבנו לבו וכלתה נפשו לדבקה בו ית' בתמידות ולהיות ה' שוכן בקרבו תמיד בלי שום הפסק ופירוד לעולם אפילו רגע א', יקנה לו התורה במוח הזכרון שבנפשו וכו'. ומוסיף, ובזה יובן טעם למ"ש בהלכות תלמוד תורה⁸ בשם הספרי⁹ שמצוה על כל אחד ואחד לידע כל התורה שהן כל תרי"ג מצות ודקדוקיהן כו', והיינו להמשיך אור ה' על כל תרי"ג כחות שבנפשו האלקית בפרטותיהן, וכמ"ש¹⁰ כולך יפה רעיתי ומום אין בך, כולך דייקא. ומסיים, אך מחמת צוק העתים וקוצר רוח דעת המשיג ועומק המושג, עכ"פ לפחות ישתדל לקבל עוז ותעצומות לקנות ולחקוק במוח הזכרון שבנפשו ה' חומשי תורת משה אשר כתב מפי הגבורה, שהן שרש כל התורה שבכתב ושבעל פה כולה, כנודע שרבי עקיבא ה' דורש על כל קוץ וקוץ תלי תלים של הלכות¹¹, רק שהן בהעלם גדול, בעלמא דאתכסיא. ומעלמא דאתגליא היא התורה שבע"פ, עכ"פ לפחות יקנה ויחקוק סדר קדשים הנקרא חכמה בדברי רז"ל¹², ומכפר עוונותיו של אדם כמ"ש האריז"ל¹³.

בתחילתו. לקו"ת נצבים מו, א. ועוד.
 (8) הל' ת"ת לאדה"ז פ"א ס"ד.
 (9) עקב יא, כב.
 (10) שה"ש ד, ז.
 (11) מנחות כט, ב.
 (12) שבת לא, סע"א.
 (13) ראה גם פע"ח שער הנהגת הלימוד.
 וראה מנחות קי, א וברשי"ש.

(1) פרשתנו יט, לב.
 (2) קידושין לב, ב.
 (3) ל, ד.
 (4) ירמ' ב, ח.
 (5) שבת קיד, א.
 (6) ראה שו"ע יו"ד סרמ"ד ס"א ואילך.
 (7) תניא פ"ד ורפכ"ג בשם הזהר. וראה
 זהר ח"א כד, א. ח"ב ס, א. תקו"ז ת"ו

וצריך להבין בנוגע לביאור מעלת סדר קדשים (שלכן עכ"פ לפחות יקנה ויחקוק סדר קדשים), דבשלמא הטעם שסדר קדשים נקרא חכמה, הרי זה שייך לענין זקן שקנה חכמה, וכפי שמדגיש שצריך לקנות התורה במוח הזכרון שבנפשו, כי מוח הזכרון הוא מוח החכמה¹⁴, וכיון שסדר קדשים נקרא חכמה, לכן יש מעלה מיוחדת לקנות ולחקוק סדר קדשים במוח הזכרון. אבל מה שייך לכאן הענין שסדר קדשים מכפר עוונותיו של אדם.

(ב) **ויובן** בהקדם ביאור הפסוק כולך יפה רעיתי ומום אין בך (המובא בלקו"ת שם), שיש בזה ב' ענינים. ענין הא', כולך יפה, שהו"ע היופי בכל תרי"ג האברים (והכחות), שנעשה ע"י קיום תרי"ג מצוות, או ע"י לימוד כל התורה שהן כל תרי"ג מצות ודקדוקיהן כו', כנ"ל (מלקו"ת) שעיי"ז ממשיך אור ה' על כל תרי"ג כחות שבנפשו האלקית בפרטותיהן. ועיי"ז נעשה הענין דרעיתי, שהוא החיבור דכנס"י עם הקב"ה. וענין הב', ומום אין בך, שזהו התנאי שצ"ל סור מרע, כי, כאשר ישנו ענין של חטא ועון, הרי כיון שעוונותיכם מבדילים ביניכם ובין אלקיכם¹⁵, לא יכול להיות הענין דרעיתי. וכמבואר בתניא¹⁶ שאי אפשר לרשעים להתחיל לעבוד ה' בלי שיעשו תשובה על העבר תחילה, לשבר הקליפות שהם מסך מבדיל ומחיצה של ברזל המפסקת בינם לאביהם שבשמים כו'. ועפ"ז מובן מה שהפסוק מוסיף ומום אין בך, דלכאורה, לאחר שנקרא כולך יפה, מובן מעצמו שמום אין בך, שהרי ענין של מום הוא היפך היופי. אך הענין הוא, שברוחניות הענינים יכול להיות שכולך יפה, ואעפ"כ, ה"ה בעל מום, כמארז"ל¹⁷ אפילו פושעי ישראל מלאים מצוות כרימון, והיינו, שהם מלאים (בכל אבריהם) במצוות, כולך יפה, ואעפ"כ, ה"ה בעלי מום, שעוברים עבירות במזיד, שלכן נקראים פושעי ישראל, כי פשע הוא במזיד¹⁸. ולכן מדגיש הכתוב שנוסף לכך שכולך יפה רעיתי, הנה עוד זאת, ומום אין בך.

אמנם מחמת צוק העתים כו' (שבזה קאי בלקו"ת כאן), יכול להיות שיחסר לא רק בענין דכולך יפה שנעשה ע"י לימוד וידיעת כל פרטי תרי"ג המצוות, אלא יחסר גם בענין דמום אין בך. ועל זה היא העצה שיקנה ויחקוק סדר קדשים, שיש בו ב' המעלות, הן הענין דכולך

16 פי"ז.

17 סוף מס' חגיגה.

18 ראה יומא לו, ב.

14 תו"א הוספות לתצוה קי, ד. לקו"ת

הוספות לויקרא נב, ד.

15 ישע"י נט, ב.

יפה, כיון שנקרא חכמה, והן הענין דמום אין בך, כיון שמכפר עוונותיו של אדם, שכפרה היא לשון קינוח שמקנח (ומסיר לגמרי) לכלוך החטא¹⁹, ועי"ז מתבטל ענין המום.

ג) **ויש** להוסיף בזה, להנה ידוע פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר²⁰, שלימוד המאמר והדרת פני זקן בלקו"ת מעורר קבלת הארת יחידה שבנשמה בפנימיות. ומזה מובן, שגם בתוכן המאמר מדובר אודות בחי' היחידה. ויש לומר הביאור בזה, ע"פ הידוע²¹ שמצד גילוי בחי' היחידה (שלמעלה מכל ד' הבחי' נרנ"ח) מתבטלת מציאות הקליפות, כיון ששם אין להם תפיסת מקום, כמארז"ל²² בבואה דבבואה לית להו. וזהו ענין ביטול מציאות החטא, שזוהי המעלה דסדר קדשים שמכפר עוונותיו של אדם, כנ"ל.

ועפ"ז י"ל בנוגע להמבואר בסוף המאמר [בד"ה שחורה אני²³, וכדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר²⁰, שלטעם פנימי נדפס סוף המאמר בד"ה שחורה אני²⁴] בפירוש סיום הכתוב (מפני שיבה גו') ויראת מאלקיך, שקאי על בחי' המלכות, שהפירוש בזה הוא, שבחי' היחידה, שלמעלה מבחי' ההשתלשלות שבאדם, נמשכת ומאירה בפנימיות בכל הכחות הפנימיים, עד לבחי' המלכות.

שחורה אני ונאווה" (לקו"ת שה"ש יא, סע"א ואילך).

24) וע"פ המבואר לעיל שמצד בחי' היחידה נעשה כפרת העוונות, כיון שבבואה דבבואה לית להו, יובן גם השייכות למשנת בר"ה שחורה אני (ז, ד) בענין יריעות שלמה, שאין לעומתם בקליפות כלל.

19) תניא אגה"ת פ"א.

20) שיחת י"ט כסלו תש"ז (ספר השיחות

תש"ז ע' 93).

21) ראה לקו"ת תצא לו, ג.

22) גיטין סו, א.

23) ראה המצויין בסוף המאמר: "ועיין

מ"ש ע"פ מפני שיבה תקום והדרת כו' סד"ה